

ת"פ 37960/01/20 - מדינת ישראל נגד מוהנד מג'דוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 37960-01-20 מדינת ישראל נ' מג'דוב(עצור/אסיר בפיקוח)

05 נובמבר 2020

פרק 76/20 מספר פל"א 559208/2019

בפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

המאשימה - מדינת ישראל

נגד

הנאשם מוהנד מג'דוב (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד יניב זוהר

ב"כ הנאשם: עו"ד חיג'אזי

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

עמוד 1

הנסיבות הצריכות לעניין הן אלה:

1. הנאשם, יליד 00.00.1994, הורשע ביום 28.07.2020 על סמך הודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן, במסגרת הסדר דיוני אליו הגיעו הצדדים, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן בעבירת הצתה, לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין.
2. על-פי עובדות כתב-האישום דוניה הנבזי (להלן: "דוניה") היא בתו של של מוחמד הנבזי (להלן: "המתלונן"). בזמנים הרלוונטיים לכתב-האישום התגוררו השניים בביתו של המתלונן בטמרה, והמתלונן היה בעליו של רכב מסוג רנו מאגן, ל"ז 7717126 (להלן: "הרכב").
בזמנים הרלוונטיים לכתב-האישום, היה הנאשם בקשר עם דוניה, והשניים תכננו להינשא.
ביום 21.12.2019, בשעות הערב, הגיע הנאשם אל הבית, ובין הנאשם למתלונן התפתח עימות מילולי. סמוך לאמור, במהלך הימים 21.12.2019 ו- 22.12.2019, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, איום הנאשם, במספר הזדמנויות, על המתלונן בפגיעה שלא כדין בו ובמשפחתו, במטרה להפחידו או להקניטו, כפי שיפורט:
הנאשם שלח לטלפון הסלולרי של המתלונן תמונה של כף יד פתוחה ועליה כדור תחמושת. בנוסף, שלח הנאשם לטלפון הסלולרי של המתלונן הודעות בהן, איום על המתלונן באומרו, כי יפגע בו ובמשפחתו וישרוף את רכבו.
בנוסף, בתאריך 21.12.2019 איום הנאשם על אשת המתלונן, סואר הנבזי, והמתלונן, בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן, במטרה להפחידם או להקניטם, בכך ששלח לטלפון הסלולרי שלה תמונה של כף יד פתוחה ועליה כדור תחמושת, עם הכיתוב, "זה לבעלך".
בהמשך, כך על-פי המתואר בכתב-האישום, עובר לשעות הלילה של יום 24.12.2019, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, החליט הנאשם להצית את הרכב. לשם כך, ביום 24.12.2019 בסמוך לשעה 22:17, הגיע הנאשם לתחנת הדלק "יהב" בטמרה, ורכש שם דלק בבקבוק.
עוד מתואר בכתב-האישום, כי ביום 28.12.2019 בסמוך לשעה 03:01, הגיע הנאשם סמוך לביתו של המתלונן, כאשר הוא מצויד בדלק ושילח אש במזיד ברכב, שחנה סמוך לבית, בחלקו האחורי. האש כובתה על-ידי המתלונן. לרכב נגרמו נזקים בחלקו האחורי בהיקף כולל של ₪ 41,035.31.
3. כאמור כבר לעיל, הגיעו הצדדים להסדר דיוני, ובהתאם להסדר, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן, מבלי שתסקיר זה יחייב מי מן הצדדים לקבלו. בין הצדדים לא נקבע הסדר לעניין העונש.
4. מתסקיר שירות המבחן, אשר הוגש ביום 18.10.2020, עולה, כי הנאשם, רווק, שעבד במחלקה לתמיכה טכנית בחברת, סמסונג, בחיפה. עובר למעצרו, התגורר הנאשם בביתה של אימו בטמרה, ונכון ליום עריכת התסקיר, שהה במעצר-בית בתנאים מגבילים ובפיקוח אלקטרוני ביישוב עראבה, ומצוי בפיקוח של דודים ובני-דודים.

הנאשם, הוא הבן הצעיר, במשפחה שמונה אם אלמנה וארבעה ילדים. הנאשם תיאר מערכת יחסים חיובית ותקינה עם בני-משפחתו, ובעיקר עם אימו, שלדבריו מהווה דמות משמעותית בחייו. אליבא דנאשם, הוא דואג לפרנסת הבית ולפרנסת אימו, אשר אותה אף מלווה לבדיקות רפואיות וטיפולים, מאז מות אביו, בשנת 2009.

הנאשם נמנע מלשתף בנסיבות מות האב, ועלה מן התסקיר, כי מדובר בנושא רגיש. יחד עם זאת, תיאר הנאשם, כי הוא נשר מן המסגרת הלימודית לאחר 9 שנים, בעקבות מות האב. בנוסף, עולה מן התסקיר, כי באותה עת נעצר למשך כחודשיים, בחשד למעורבותו במות אביו, בהמשך שוחרר למעצר בית מלא עם פיקוח אנושי ואלקטרוני, אולם בסופו של יום, לאחר ניהול משפטו, הוא זוכה מאשמה.

הנאשם התנסה בשנים האחרונות בעבודה בתפקיד של שירות לקוחות ותמיכה טכנית במספר חברות, ובהן, "הוט", "פלפון", "סלקום", ו"סמסונג".

עוד עולה מן התסקיר, כי לחובתו של הנאשם קיימות הרשעות קודמות בשנים 2014-2015, בגין מעורבותו בעבירות של פציעה כשעברין מזויין, החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נקט בעמדה קורבנית, תוך הרחקת עצמו מן האירועים והשלכת האחריות לביצועם על גורמים שונים חיצוניים לו.

מן המידע המצוי בשירות המבחן, עולה, כי על-פי מצאי בדיקה פסיכולוגית שנערכה לנאשם, הוא מתפקד באופן מותאם במרבית המישורים, ללא קווים עברייניים ופסיכופטים באישיותו, אולם נראה, כי הוא סובל מחסכים רגשיים, וקושי בפיתוח עצמאות נפרדת.

בתסקיר המעצר שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 16.02.2020, הובאה התרשמות אודות צעיר אינטליגנט, וורבאלי, שגדל כבן-זקונים, זכה יחס מפנק, מגונן וללא הצבת גבולות, ובשל-כך פיתח סף תסכול נמוך וקושי בדחיית סיפוקים. התרשמות שירות המבחן, הייתה, כי הנאשם נקט עמדה זהה של קורבנות ומיקוד שליטה חיצוני, מבלי לגלות מודעות לחלקו ואחריות למצב אליו הגיע. בנוסף, עלתה התרשמות אודות קיומה של בעיית צריכת אלכוהול. לאור האמור לעיל, הובאה הערכה, כי הסיכון להישנות עבירות דומות גבוה, והומלץ על מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני.

יחד עם זאת, בתסקיר בעניינו, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם קיבל על עצמו אחריות מלאה למעשים המתוארים בכתב-האישום, והביע צער וחרטה על מעשיו ועל הנזק שגרם. עולה מן התסקיר, כי שירות המבחן התרשם שהנאשם מסוגל להתייחס בביקורתיות כלפי עצמו והתנהגותו, והצליח לבטא אמפטיה למתלונן ולפגיעה שגרם לו.

שירות המבחן ערך שיחה טלפונית עם המתלונן, לפיה ברקע לאירוע המתואר בכתב-האישום, חווה התנהלות תוקפנית וחסרת גבולות מצידו של הנאשם, עת הגיע לביתו, והחל לתקוף את ביתו באופן מילולי, מבלי ליתן כבוד לו ולבני-המשפחה האחרים, אולם המתלונן לא הגיש תלונה במשטרה על אירוע זה. המתלונן הביע חשש לפגיעה ממשית בו או ביתו במידה והנאשם יחזור להתגורר בקרבתם, וציין, כי היו מספר ניסיונות לעריכת סולחה עם משפחתו של הנאשם, אך אלו לא הסכימו לבקשותיו לקבלת פיצוי כספי.

מחד, התרשם שירות המבחן מקיומם של גורמי סיכון, ובהם גדילתו בהיעדר דמויות סמכותיות, וקושי של

משפחתו בהצבת גבולות, חשיפתו לאובדן אביו, קיומן של הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, עת הסנקציות העונשיות שהוטלו עליו לא הצליחו להוות עבורו גורם הרתעתי. בנוסף, צוין גם, כי ביצוע העבירות בעניינו נבע מתחושת פגיעה בכבודו ובתדמיתו של הנאשם, שגרמו לו סערת רגשות, בלי שתהא לו יכולת שליטה בהתנהגותו, וכן צוין גם, כי היעדר סולחה בין הצדדים מעיד על אי-רגיעה.

מנגד, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מצליח לתפקד תעסוקתית ולדאוג לפרנסתו ולפרנסת אימו, וכן כי הוא מקבל אחריות על התנהגותו האלימה, תוך הכרה בחומרת המעשים.

לסיכום, עולה, כי שירות המבחן מעריך קיומו של סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה גבוהה, ומשכך, לא עלה בידו לבוא עם המלצה טיפולית או כל המלצה לחלופת ענישה אחרת, שיש בה כדי להפחית סיכון להישנות מעשים דומים בעתיד.

5. ביום 20.11.2020 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, והוגש פלט הרישום הפלילי של הנאשם.

מטעם המאשימה העיד המתלונן הן על הנזק הנפשי שנגרם לו ולבני-משפחתו בשל מעשיו של הנאשם, וכן על הנזק הכספי שנגרם לו בעטייה של ההצתה, והדגיש בעדותו, כי הרכב שהצית הנאשם הייתה מונית, שהייתה מקור פרנסת הבית. לטענת המתלונן, הוא ובני-משפחתו עדיין חיים בתחושה, כי הם בסכנה.

מטעם ההגנה, העידו מר ופיק מג'דוב, ומר עאדל מג'דוב, דודים של הנאשם, אשר העידו על אופיו הטוב, ועל החיים הקשים שהיו לנאשם בצל הטראומה של מות אביו. בעדותם נטען, כי מדובר במעידה חד-פעמית של הנאשם, וכי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומתחרט עליהם. בנוסף נטען, כי הנאשם ובתו של המתלונן עדיין מצויים בקשר.

6. ב"כ המאשימה, הגישה את טיעוניה לעונש בכתב, וחזרה בדיון על עיקרי הטיעונים.

לטענתה, העבירות שביצע הנאשם הן חמורות, הואיל ואין המדובר באירוע בודד וחד-פעמי, כי אם על מסכת של איומים, עת פנה הנאשם במספר הזדמנויות למתלונן בטלפון, איים לפגוע בו, ושלח לו הודעות עם מסרים מאיימים. הנאשם אף התקשר, כך אליבא דב"כ המאשימה, לאשתו של המתלונן, שלח גם לה מסרים מאיימים, ואף איים על המתלונן שיפגע במשפחתו ישרוף את רכבו.

עוד נטען, כי הנאשם לא הסתפק באיומים, אלא הסלים את התנהגותו, וביום 24.12.2019 הגיע לתחנת דלק, רכש דלק בבקבוק במטרה להצית את רכבו של המתלונן, ואכן, בתוך מספר ימים ב-28/12 הגיע לבית המתלונן מצויד, ניגש לרכב שחנה בסמיכות לבית והצית באמצעות הדלק את חלקו האחורי. למזלו של המתלונן, כך לטענת ב"כ המרשימה, הוא הצליח להשתלט על האש, אבל עצם ביצוע ההצתה באמצעים דליקים באזור מיושב, סמוך לבתי מגורים ורכבים נוספים, יצר סיכון אדיר הן לרכוש ובעיקר לחיי אדם.

עוד ובנוסף נטען, כי בעקבות האירוע נגרם למתלונן הן נזק כלכלי משריפת הרכב והעיכוב בפרנסה, והן נזק נפשי בשל האיום המפורש על בטחונו ועל רכושו.

במסגרת השיקולים לעונש, טענה ב"כ המאשימה, על בית משפט ליתן את הדעת על החומרה היתרה שבביצוע העבירה, הואיל והנאשם הבין את מעשיו, ולמרות שהייתה לו האפשרות להימנע מן המעשה, הוא לא עשה כן.

ב"כ המאשימה סברה, כי בנסיבות שבפנינו, על בית משפט ליתן ביטוי לחומרת המעשים, לקלות שבה נעשו, ולפוטנציאל ההרסני הטמון בהם, ולהשית על הנאשם מאסר ממושך מאחורי סורג ובריא. מתחם הענישה, כך אליבא דב"כ המאשימה, צריך לכלול בתוכו הן את עבירת האיומים והן את עבירת ההצתה, ועליו להיקבע במתחם שבין 30 לבין 50 חודשי מאסר בפועל.

לעמדת המאשימה, אין בגילו של הנאשם, בעובדה שהודה ולא ניהל את ההליך, ובכך שמעולם לא ישב בכלא על אף שיש לו עבר פלילי, כדי להביא לא לסטייה מן המתחם, ולא להקלה משמעותית בשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן העריך, כי נשקף מן הנאשם סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה גבוהה, וציין, כי קיים עדיין מתח בין הצדדים, ואף קיימת סכנה.

לאור האמור לעיל, סברה ב"כ המאשימה, כי יש להרחיק את הנאשם לתקופה ממושכת מהחברה הן על מנת למנוע למנוע סיכון לעבירות נוספות, והן על מנת להרתיעו, ולהשית עליו הן מאסר ממושך מאחורי סורג ובריא לתקופה המצויה במחצית העליונה של המתחם הנטען, הן מאסר על תנאי לתקופה ממושכת, והן פיצוי נכבד למתלונן.

7. מנגד, טען ב"כ הנאשם, כי לא הוצגה כל ראיה המעידה על נזק כלכלי שנגרם למתלונן, בעיקר שעה, שהמתלונן עצמו העיד שהרכב שהוצת לא היה הרכב שלו.

לטענת הסניגור, הפסיקה אליה הפנתה המאשימה לא תואמת את העבירות שביצע הנאשם, והן מתייחסות לעבירות חמורות הרבה יותר.

עוד טען הסניגור, כי הנאשם הודה במעשיו לא ניהל את ההליך, וחסך מזמנו של בית המשפט, ומשכך אין למצות עימו את הדין.

אליבא דסניגור, תסקיר שירות המבחן תיאר בהרחבה את נסיבות חייו הקשים של הנאשם, וכן את העובדה, כי הנאשם מבין את ההשלכות של התנהגותו, ואף הביע חרטה וצער על מעשיו. ההליך הפלילי ומעצרו הנאשם מאחורי סורג ובריא לתקופה של כשלושה וחצי חודשים, וכן מעצרו באיזוק אלקטרוני לתקופה של כשמונה חודשים, כך לטענת הסניגור, היוו עבורו גורם מרתיע.

עוד נטען, כי עולה מן התסקיר שהנאשם מגלה אמפתיה למתלונן, וכי הוא מביע מוטיבציה לשינוי אורחות חייו.

מבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, סבר ב"כ הנאשם, כי אין מדובר באדם שפעל בתחכום ובתכנון מוקדם, שכן העבירה בוצעה בתכנון נקודתי וחרגי בשל ויכוח של הנאשם עם המתלונן באותו יום. בנוסף, יש ליתן את הדעת לכך שהיה זה הנאשם שהתקשר לארוסתו להודיע על הצתת הרכב, וכי מדובר, כאמור, במעידה חד-פעמית של הנאשם,

שהוא אף קיבל עליה אחריות מלאה בכתב האישום המתוקן.

עוד ובנוסף סבר הסניגור, כי יש לקחת בחשבון שלא נגרם נזק בנפש, ולפיכך, מתחם העונש ההולם אליבא דסנגור, נע בין מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

הסניגור הפנה בדבריו לפסיקת בית המשפט העליון ב-ע"פ 1414/15 מדינת ישראל נ' אלון אבוש פדר 15.04.2015, (להלן: "עניין פדר") שם נקבע, כי קיימת הבחנה בין מקרים שונים של עבירות הצתה בהתאם לנסיבותיהם כך תוארו הדברים: "אף על פי כן מעיון בפסיקה עולה כי טווחי הענישה שנקבעו בפועל בעבירת הצתה אינם אחידים, הואיל ובמסגרת שיקולי הענישה על בית המשפט לתת דעתו בין היתר לתוצאות המעשה, לפוטנציאל הסיכון לחיי אדם ולנפש. לתכנון המוקדם, לעברו הפלילי, במהלך השנים האחרונות מסתמנת מגמת החמרה מסוימת ברמת הענישה, ובית משפט העליון אף הביע דעתו לאחרונה בדבר הצורך בהחמרה שכזו לאור השיקולים שהוזכרו לעיל, יחד עם זאת בנסיבות מיוחדות מוצא בית המשפט להשית עונשים קלים יותר ממדיניות הענישה הנהוגה, זאת מאחר וקיימת הבחנה בין הצתה אחת להצתה אחרת ולא מן הנמנע שהעונשים שיושטו בגין אותה עבירה יהיו שווים".

לטענת הסניגור, בנסיבות המקרה דנן, הפגיעה בערך היא ברף הנמוך בינוני הואיל ולא הייתה כוונה לפגוע בגוף או בנפש, והנזק נגרם לרכוש בלבד.

בנוסף, הפנה הסניגור ל-ע"פ 5095/17 אלירן אנגור נ' מדינת ישראל מיום 19.06.2018 שם בית קיבל המשפט העליון את ערעורו של נאשם, אשר הורשע על-פי הודייתו בעבירת הצתה. הנאשם הגיע לבית אמה של בת-זוגו שם היא שהתה, שלח אש בדלת, בכניסה לדירה בכוונה להציתה. כתוצאה ממעשיו נגרם נזק כבד לדירה, בית משפט דלמטה השית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון קיבל את הערעור והעמיד את עונשו על שלושה חודשי עבודות שירות.

עוד ובנוסף הפנה הסניגור ל-ת"פ 32741-08-18 מדינת ישראל נ' זיתאוו, שם הנאשם הצית שתי ערימות בגדים, בית המשפט גזר עליו 7 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, וכן ל-ת"פ 17446-07-18 מדינת ישראל נ' אגבריה, שם הצטייד הנאשם, ב-5 בקבוקי תבערה, הבעירם, וזרק אותם לתוך בית. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם תשעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם הדגיש, כי בגזירת העונש על בית המשפט להתחשב גם בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובמקרה שבפנינו מדובר בנאשם בן 26, אשר רק בשנים האחרונות התדרדר לעולם הפשע, ומדובר במאסרו הראשון. המאסר עלול לדדרו, כך לטענת הסניגור, הן מן הפן הנפשי, והן מן הפן השיקומי.

עוד ובנוסף נטען, כי הנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריח במשך כשלושה חודשים וחצי, וכי במשך שמונת החודשים האחרונים, הוא מצוי במעצר באיזוק אלקטרוני כ-8 חודשים, עת לא נרשמה כל הפרה במהלך תקופה זו, ולנאשם לא היו חלונות התאוררות.

הסניגור עתר, שלא למצות את הדין עם הנאשם, ולשלוח אותו לממונה על עבודות שירות על מנת שיחווה-דעתו בעניינו.

8. הנאשם עצמו העיד, וטען, כי הוא התחרט על ההצתה מיד לאחריה, ולכן אף התקשר לבתו של המתלון על מנת להודיע לה על הצתת הרכב ולהביע חרטה על המעשה, וכי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו. יחד עם זאת הדגיש הנאשם, כי המתלון מנסה לסחוט אותו

הנאשם הדגיש, כי הוא עצור מאז שנת 2019, וכי הוא עבר התעללות במהלך מעצר הימים וכן עבר השפלות לרבות בחקירתו. בנוסף, הוסיף הנאשם, כי במשך שמונת החודשים האחרונים הוא מצוי במעצר בית ללא חלונות התאווורות, ומבלי שהפך את תנאי מעצרו. לטענת הנאשם, הוא איבד את מקור פרנסתו ואף נאלץ למכור חלקת אדמה על-מנת לממן את ההליך, ומבקש ליתן את הדעת לכך, שהוא מפרנס את אימו, שנזקקת לעזרתו הן מן הבחינה הפיזית, והן מן הבחינה הכלכלית, שעה שהיה זה הוא שלקח אותה לטיפולים רפואיים, ורכש עבורה תרופות.

9. כאמור כבר לעיל, בנוסף לטיעונים שנשמעו בעל-פה במהלך הדיון שהתקיים ביום 20.10.2020, צירפה ב"כ המאשימה גם טיעונים לעונש בכתב.

לטענתה, בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה. בענייננו נטען, כי במעשי הנאשם נפגעו מספר ערכים חברתיים, ובהם ערך כבוד האדם, פגיעה ברכוש, בקניין, בתחושת הביטחון האישי, ובסדר החברתי.

עוד טענה המאשימה כי בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בענייננו, קיימות נסיבות מחמירות רבות, לרבות, העובדה, כי הנאשם היה מאורס לביתו של המתלון, בין השניים התלקח סכסוך, אירע עימות מילולי בבית המתלון, ומאז הנאשם החל להלך אימים על המתלון ובני-ביתו.

בנוסף, כך לטענת המאשימה, אין מדובר באירוע בודד, אלא במסכת איומים, בהם איים הנאשם על המתלון, ועל אשתו של המתלון, במספר מסרים מאיימים ששלח לטלפונים הסלולריים שלהם.

בהמשך, כך נטען, הלכה התנהגותו של הנאשם והסלימה, וביום 24.12.2019, הוא החליט להצית את רכבו של המתלון. לשם הוצאת תוכניתו אל הפועל, הגיע לתחנת הדלק בטמרה, ורכש דלק בבקבוק. ביום 28.12.2019, כך אליבא דב"כ המאשימה, הגיע הנאשם לבית המתלון עם בקבוק הדלק, ניגש לרכבו של המתלון שחנה בסמוך לבית והצית את חלקו האחורי.

נסיבות מחמירות נוספות שעולות מן העבירות שביצע הנאשם, לטענת ב"כ המאשימה, כוללות גם את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו, עת תיכנן אותם מראש, ויכול היה להימנע מלבצעם, אך בחר שלא לעשות כן.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקת בית המשפט העליון ב-ע"פ 3074/04 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו תקפה, וכן ל-ע"פ

6720/16 מדינת ישראל נ' פלוני ולדברים שנאמרו שם על חומרתה היתרה של עבירת ההצתה.

עוד ובנוסף, הפנתה ב"כ המאשימה לשורה של גזרי-דין, מהם עולה, כי הואיל והנאשם ביצע מספר עבירות של איומים, וכן עבירת הצתה, יש לקבוע, כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם יהא בין 30 לבין 50 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה פירטה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, וטענה, כי אמנם הנאשם הודה ללא ניהול הליך, ובעברו לא ריצה מאסר בין כתלי הכלא, אולם אין בכך כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש, ואף לא הקלה בתוך המתחם.

נטען, כי עולה מן התסקיר, כי שירות המבחן התרשם מקיומו של סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה גבוהה, ולפיכך אין בידו המלצה טיפולית או המלצה לחלופת ענישה שוכל לאיין סיכון זה. ולפיכך, לטענת ב"כ המאשימה, יש הכרח לאמץ את עמדתה, ולהרחיק את הנאשם ככל שניתן מהחברה, באמצעות מתן מאסר ממושך במחצית העליונה של המתחם שהוצע, וכן להשית על הנאשם פיצוי נכבד למתלונן.

10. פסיקה עקבית וארוכת שנים של בית המשפט העליון מצביעה על החומרה היתרה בה רואים את עבירת ההצתה, בשל היותה בעלת פוטנציאל נזק עצום, מעצם טיבה וטבעה, ולא בכדי ראה המחוקק לנכון להציב בצדה עונש מירבי של 15 שנות מאסר.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט י. דנציגר, בעניין פדר:

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה [ראו: ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2012) פסקה 3 (להלן: עניין סורי)]. המחוקק ביטא חומרה זו משהעמיד את העונש המרבי לצידה של העבירה על 15 שנות מאסר ו-20 שנות מאסר כאשר היא מבוצעת בנסיבות מחמירות, בין היתר כאשר מטרת ההצתה היא פגיעה בחיי אדם. בהתאמה לכך, גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו [ראו: ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.10.2013) פסקה 9; ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.12.2013) פסקה 11]."

וכן דבריו של כב' השופט י. אלרון בע"פ 2249/18 מדינת ישראל נ' פלוני (11.11.2018):

"בית משפט זה הדגיש לא אחת כי עבירת ההצתה הינה עבירה חמורה במיוחד. זאת, הן בשל הסיכון הגלום בהצתה עצמה, והן בשל העובדה שלא ניתן לשלוט בתוצאותיה (ראו למשל ע"פ 4036/13 מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.10.2014))."

11. בל נשכח, כי בענייננו לצד עבירת ההצתה, מצויה גם עבירת האיומים, שאף היא חמורה מאין כמותה, בשל הגבול הדק בינה לבין ביצוע המעשה עצמו - וענייננו מעיד על כך כאלף עדים.

אפנה ל-בש"פ 9472/06 מדינת ישראל נ' פלוני (19.11.2006):

"בדיני נפשות עסקינן. כבר הוכח מספר פעמים, כי אך כפסע בין איום למעשה ובין סטירת לחי לנטילת נפש ממש".

12. במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים מוגנים רבים, ובהם ערך כבוד האדם, תחושת הביטחון האישי, הסדר החברתי ושלומו הציבורי, וכן קיימת פגיעה ברכוש ובקניין.

13. בענייננו טענה ההגנה כי מעשיו של הנאשם לא תוכננו מראש, וכי אין מדובר באדם שפעל בתחכום הואיל והעבירה בוצעה בתכנון נקודתי וחריג בשל ויכוח עם המתלונן באותו יום.

בנוסף, נטען, כי היה זה הנאשם שהתקשר לארוסתו (בתו של המתלונן) על מנת להודיע לה על הצתת הרכב, ובכך מנע נזק נוסף.

עוד ובנוסף, נטען, כי הפגיעה היחידה שנגרמה כתוצאה מן ההצתה הייתה ברכב, וכי יש לקחת בחשבון שאף לא נגרם נזק בנפש.

14. לא ראיתי לקבל טענותיו אלה של ב"כ הנאשם, הואיל וראשית עולה בבירור מעובדות כתב-האישום המתוקן, כי מספר ימים לפני ההצתה, הגיע הנאשם לתחנת הדלק "יהב" בטמרה, ורכש שם דלק בבקבוק.

בנוסף, גם אם במבחן התוצאה לא נגרם נזק נוסף מעבר לזה שנגרם לרכב, אין בידי לקבל את טיעון הנאשם, לפיו היה זה הוא שמנע נזקים נוספים, הואיל והתריע בפניו של המתלונן, כי רכבו של אביה הוצת, וכי יש להקל עימו מאחר שלא היו נפגעים בנפש. בל נשכח, כי גם בהתאם לפסיקה אליה הפנית לעיל, **"טבעה של הצתה שראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה הוא עניין שת המצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו"**. הדברים אמורים גם בשים לב לשעת הלילה המאוחרת בה בוצעה העבירה, בזמן שאנשים נמים בביתם, וכן למיקום הרכב - בסמוך לבית.

15. מתחם הענישה בעבירות ההצתה תלוי בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה, וכך נקבע בעניין פדר:

אף על פי כן, מעיון בפסיקה עולה כי טווחי הענישה שנקבעו בפועל בעבירות הצתה לסוגיהן אינם אחידים, הואיל ובמסגרת שיקולי הענישה על בית המשפט לתת דעתו, בין היתר, לתוצאות המעשה, לפוטנציאל הסיכון לחיי אדם ולרכוש הגלום במעשה ההצתה, לתכנון המוקדם ולעברו הפלילי של מבצע העבירה במקרה הקונקרטי [ראו: ע"פ 10221/06 ג'ורן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]

(17.1.2008) פסקה 28; עניין סורי פסקה 6]. אולם, נראה כי במהלך השנים האחרונות מסתמנת מגמת החמרה מסוימת ברמת הענישה ובית משפט זה אף הביע דעתו לאחרונה בדבר הצורך בהחמרה שכזו לאור השיקולים שהוזכרו מעלה [ראו: ע"פ 5960/13 מדינת ישראל נ' עון, [פורסם בנבו] פסקה 9 וההפניות שם (23.4.2014); ע"פ 787/12 שאול נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.4.2013)].
יחד עם זאת, בנסיבות מיוחדות מצא בית המשפט להשית עונשים קלים יותר ממדיניות הענישה הנהוגה. זאת, מאחר וקיימת הבחנה בין הצתה אחת לאחרת ולא מן הנמנע שהעונשים שיושטו בגין אותה עבירה יהיו שונים בהתאם לשונות נסיבות ביצוע העבירה ומבצעה [ראו למשל: עניין סורי; ע"פ 1727/14 מימון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.1.2015) פסקה 9; ע"פ 4036/13 אמארה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (5.10.2014)].

ואפנה כעת לבחינת נסיבות המקרה שבענייננו.

16. עייתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה:

ב-ע"פ 5376/15 נסים ביטון נ' מדינת ישראל (11.02.2016), שם הורשע המערער בבית המשפט המחוזי בעבירות של קשירת קשר לפשע, הצתה, וניסיון לקבלת דבר במרמה, עת הרקע להרשעה היה קשר שקשר המערער עם אדם נוסף להצית קיוסק שבבעלותו במטרה לקבל את כספי הביטוח בגינו במרמה. על המערער הושת עונש של 28 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 5,000 ₪, ערעורו בבית המשפט העליון נדחה.

בית המשפט העליון הדגיש: **"בענייננו, המערער ביצע את מעשה ההצתה לאחר תכנון מקדים וקפדני אשר כלל הצטיידות בכמות ניכרת של חומר דליק והכנה של בקבוק תבערה. אין מדובר בהתנהגות ספונטנית אלא במעשים מחושבים היטב, שנעשו במסגרת קשירת קשר לביצוע ההצתה בין המערער לבין פחימה. במהלך ביצוע העבירה, המערער שפך בעצמו דלק במוקדים שונים בתוך הקיוסק באופן שמלמד על הנזק הפוטנציאלי הרב שעלול היה להיגרם ממעשיו, ועל חלקו הפעיל והמשמעותי בביצוע העבירה. כמו כן, הצתת הקיוסק נעשתה בשטח מסחר ציבורי בשעת לילה, ויצרה רמת סיכון גבוהה לפגיעה ברכוש ורמת סיכון בינונית לפגיעה בחיי אדם."**

ב-ע"פ 907/14 דניאל רחמים נ' מדינת ישראל (2014), שם נדחה ערעורו של המערער, כבן 19, ששפך דק על גג רכב והציתו, ונגזרו עליו 30 חודשי מאסר, מאסר על תנאי 6 חודשים במצטבר ו-4 חודשים בחופף, וכן פיצוי בסך 5,000 ₪.

ב-ע"פ 1846/13 ג'מאל עמאש נ' מדינת ישראל (1.12.2013), הורשעו המערערים בעבירה של הצתה בצוותא ואחד מהם הורשע גם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח. באותו המקרה המערערים הציתו רכב שהיה בבעלות משותפת של אחד מהמערערים ושל המתלונן, וזאת על רקע סכסוך בנוגע להחזקה ברכב. עובר להצתת הרכב אחד המערערים נהג ברכב למרות שלא היה לו רישיון נהיגה תקף ומשכך גם לא פוליסת ביטוח תקפה. בית המשפט המחוזי השית על אותו מערער 38 חודשי מאסר בפועל וכן הפעיל במצטבר תנאי של שישה חודשי מאסר, בגין הצתת רכב באזור מגורים, כאשר לחובת הנאשם עבר פלילי, וזאת על אף שהיה בן 18 בלבד בעת ביצוע העבירה. הערעור על חומרת העונש נדחה.

באותו מקרה ציין בית המשפט לעניין מתחם הענישה כי "העונש ההולם את עבירת ההצתה אשר ביצעו הנאשמים בצוותא, בשים לב לחומרת העבירה ולמדיניות הענישה הרצויה והנוהגת, הנו מאסר בפועל למשך שנים..." בערעור נקבע, כי אומנם נוכח חומרת העבירה ומדיניות הענישה הרצויה והנוהגת יש לתחום באופן ממשי את מתחם העונש ההולם, עם זאת אין המדובר בטעות המצדיקה התערבות ערכאת הערעור, נוכח התייחסות בית המשפט המחוזי למכלול השיקולים הרלוונטיים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם והשתת עונשים שאינם חורגים מהמקובל במקרי הצתה דומים.

וכן ע"פ 3116/13 ויאם קבלן נ' מדינת ישראל (15.10.2013), שם שרפו המערערים אוטובוס תיירים בשווי של 200,000 ₪, עת ההצתה בוצעה במקום מרוחק, ונגזר על כל אחד מהם עונש מאסר של 40 חודשים, מהם 24 חודשים בפועל, קנס של 15,000 ₪, ופיצוי לחברת הביטוח של האוטובוס בסך 40,000 ₪. הערעור על רכיב הפיצוי התקבל בחלקו, העונש נותר על כנו.

17. וכן בפסיקה אליה הפנתה ההגנה:

ע"פ 5095/17 אלירן אנגור נ' מדינת ישראל מיום 19.06.2018 שם בית קיבל המשפט העליון את ערעורו של נאשם, אשר הורשע על-פי הודייתו בעבירת הצתה. הנאשם הגיע לבית אמה של בת-זוגו שם היא שהתה, שילח אש בדלת, בכניסה לדירה בכוונה להציתה. כתוצאה ממעשיו נגרם נזק לדירה, בית משפט דלמטה השית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון קיבל את הערעור והעמיד את עונשו על 6 חודשי עבודות שירות, וזאת נוכח ההליך השיקומי המרשים שעבר הנאשם, ובהמלצת שירות המבחן (ההדגשה אינה במקור).

ל-ת"פ (חי') 32741-08-18 מדינת ישראל נ' זיתאוו, שם הצית הנאשם שתי ערימות בגדים בדירה בה מתקיימים שיפוצים ולא גרים בה. הנאשם היה ללא עבר פלילי, בית המשפט החליט לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום גזר עליו 7 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, לצד צו מבחן וענישה נלווית (ההדגשה אינה במקור).

וכן ל-ת"פ (מרכז) 17446-07-18 מדינת ישראל נ' אגבריה, שם הצטייד הנאשם, ב-5 בקבוקי תבערה, הבעירם, וזרק אותם לתוך בית. שירות המבחן המליץ לאורך כל תסקיריו על הטלת צו מבחן למשך שנה וחצי לצד ענישה של מאסר לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם תשעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלון, וצו מבחן למשך 18 חודשים.

18. מחד גיסא, מעשה ההצתה בענייננו אינו נמנה עם המקרים החמורים ביותר, הואיל והרכב חנה בסמוך לבית, ולא נגרמו נזקי גוף או נזקים אחרים, ואף לא צוין, כי בסמוך לזירת העבירה נכחו אנשים שעלולים היו להיפגע.

מאידך גיסא, לצד מעשה ההצתה, הנאשם ניהל מסכת של איומים בוטים כנגד המתלון ובני-ביתו. ודוק, הנאשם איים הן על המתלון, והן על אשתו במספר הזדמנויות שונות, תוך שליחת תמונות של כף-יד פתוחה ועליה כדור תחמושת, וכן שליחת מסרים מאיימים, לפיהם יפגע הנאשם במתלון ובבני-ביתו, וישרוף את רכבו של המתלון.

בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי, בנסיבות המקרה דנן, הינו מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 18 ל-42 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

19. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בענייננו, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, ההערכה היא, כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה גבוהה, ומשכך, לא עלה בידי שירות המבחן ליתן המלצה טיפולית. מנגד סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

20. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובענייננו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתב- האישום המתוקן, בהזדמנות הראשונה, מבלי שיהא צורך בקיום הליך ראייתי ותוך חיסכון בזמן שיפוטי יקר.

בנוסף, יש ליתן את הדעת, כי מדובר בבחור צעיר, כבן 26 שמפרנס את אימו החולה ודואג לצרכיה הרפואיים, כן יש להתחשב בתקופה, שבין התאריכים 30.12.2019 לבין 12.04.2020 בה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח, ובנוסף, יש ליתן את הדעת, כי מאז שחרורו ממעצר מצוי הנאשם בבית דודיו, בתנאים מגבילים ובאיזוק אלקטרוני.

21. מנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות הצתה והאיומים, ובצורך כי הענישה תשקף בבואה של מסר חד-משמעי וברור מצד הערכאות השיפוטיות, לפיו למילים יש כוח הרסני, ואך פסע מצוי בין איום לבין מעשה. עוד ובנוסף, אומר ברחל בתך הקטנה, כי יש למגר את מקרי ההצתות בכלל, ואת אלו ש"נועדו" כאמצעי לפתרון סכסוכים בפרט, בבחינת ויידע כל אדם, כי אלימות מכל סוג, לרבות איומים והצתות היא דרך ללא מוצא.

22. יש לציין גם כי בהתאם לגיליון המרשם הפלילי, לנאשם הרשעה בעבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, סעיף 186 (א) לחוק ופציעה כשעברין מזוין, סעיף 335 (א)(1) לחוק, וכן עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, סעיף 275 לחוק, והעלבת עובד-ציבור, לפי סעיף 288 לחוק משנת 2013.

23. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע כי העונש הראוי בנסיבות הינו עונש של 26 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו.

24. אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. מאסר למשך 26 חודשים, לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים 30.12.2019 לבין 12.04.2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 24 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירה של הצתה או ניסיון להצתה או עבירה שיש בה יסוד של אלימות או איום באלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי בסך 7,000 ₪ למתלונן, שישולם בשבעה תשלומים שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד החל מיום 1.11.2021 וב-1 לכל חודש עוקב.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון 1.12.2020 עד השעה 10:00, או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336. תנאי השחרור או המעצר באיזוק בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס ולפיקוח על האיזוק האלקטרוני.

ניתנה והודעה היום י"ח חשוון תשפ"א, 05/11/2020 במעמד הנוכחים.